

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **T. R., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR: X

zastoupená zmocněncem S. S., nar. X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021 č. j.: OAM-804/ZA-ZA11-ZA21-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně v podané žalobě zejména namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné z důvodu vad správního řízení. Žalobkyně vytkla žalovanému rovněž porušení povinnosti postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR. Celé správní řízení, jež předcházelo napadenému rozhodnutí, bylo podle názoru žalobkyně jednostranné a neobjektivní. Žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně.
3. Dále žalobkyně namítala, že byla zkrácena na svých právech, kdy konkrétně žalovaný nesplnil svoji povinnost umožnit žalobkyni před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se závěry dovozenými žalovaným z její výpovědi a také ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práva na Ukrajině.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že při svém rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a bylo patřičně odůvodněno. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny, kterou Česká republika podle ust. § 2 vyhláška ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů).
6. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70, z něhož vyplývá, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práva občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž uzavřel, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobkyně v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostála.
7. Žalovaný dále vycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobkyně uvedených v materiálu „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ ze dne 8. srpna 2020 a informace OAMP (odboru azylové a migrační politiky) – Situace na Ukrajině, ze dne 25. dubna 2020. Tyto informační zdroje považuje žalovaný za dostatečné k tomu, aby mohl učinit závěr o bezpečnosti země původu žalobkyně.
8. Žalovaný se rovněž ohradil proti žalobnímu tvrzení o nesplnění povinnosti umožnit žalobkyni seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit s tím, že tato možnost jí byla dána dne 3. 12. 2020 a žalobkyně ji využila.

9. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příjezdu do České republiky, tj. v lednu roku 2020, ale učinila tak až listopadu roku 2020, což je po 10 měsících od příjezdu do České republiky a bezprostředně poté, co žalobkyni skončil legální pobyt na území České republiky.
10. Žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu konečně žalovaný považuje za účelově podanou s cílem prosté legalizace pobytu na území České republiky. Potřeba legalizovat pobyt na území České republiky však nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany, jak konstatoval Nejvyšší správní soud kupř. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 5 Azs 37/2003.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Dne 16. 11. 2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 26. 11. 2020 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu a též byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočnice jazyka ruského žalobkyně uvedla, že jí v listopadu 2019 přišlo předvolání k soudu, o kterém se poradila se svými přáteli ve straně a jelikož v roce 2017 bylo zatčeno 6 jejich členů, rozhodla se z Ukrajiny odjet. Bojí se zůstat v zemi, protože zde za extremismus zavírají lidi do věznic. Jelikož se aktivně účastnila X, tak jí je jasné, že jako účastník akce a korespondent je v Kyjevě na seznamu nežádoucích osob. K soudu se měla dostavit v postavení obviněné i svědka, avšak neví, kdy byla obviněna. Když dostala předvolání, rozhodla se nic neriskovat a nikam nechodit. To, že je obviněna, jí sdělili kamarádi znalí práva po přečtení dopisu, který obdržela. Mělo se jednat o extremistické jednání při X. Dostávala též výhrůžka, aby nepracovala jako dobrovolník. Před listopadem 2019 byla mnohokrát předvolána k soudu, ale nedostavovala se a doporučené dopisy nepřebírala. Ta předvolání, která obdržela, ani neotvírala, kromě jednoho z listopadu roku 2019. Jelikož nejela do České republiky žádat o azyl, tak si s sebou uvedenou korespondenci nevzala. Situace se ovšem změnila v okamžiku, kdy byla varována. Na Ukrajině došlo ke změně spočívající v omezení svobody pohybu, kdy zde nelze žít bez hlášeného pobytu, což znamená, že by si zde nemohla najít práci, kdy v jejím oboru se práce stala příliš riskantní. Hlavním důvodem její žádosti tak je to, že nemůže na Ukrajině bezpečně existovat. Policií byla zadržena jednou, kdy seděla na služebně dvě hodiny a pak ji pustili bez obvinění. Všechny její problémy souvisely s politickou činností. Pokud jí bylo vyhrožováno, neobrátila se nikam s žádostí o oficiální pomoc. Pochopila totiž, že nemá smysl se někam obracet. Její problémy konkrétně spočívaly v tom, že jim bránili v konání jejich akcí, což považuje za porušení svobody slova. Dále se necítí bezpečně, protože je pronásledována jako X. Nemůže provádět svoji práci jako korespondent, nemůže provádět pohovory a sbírat materiál. Má strach, že by ji mohli zbít či zabít, protože na Ukrajině jsou aktivní lidé nepohodlní a ona jim svým způsobem života nevyhovuje. Kromě zadržení v roce 2017 se jí nic jiného nepříhodovalo. Označila s též za X, bojuje za X a je pro X, v čemž spatřuje důvod všech jejích problémů. Na Ukrajině je její strana X povolená, ale v Rusku je zakázaná. Doklad o členství v předmětné straně s sebou nemá. Po příjezdu do České republiky nijak politicky aktivní již nebyla, pouze zde pracovala. Líbilo se jí zde být a líbila se jí Praha. Od svého odjezdu z Ukrajiny nemá žádné nové informace, kdy pouze od sousedů ví, že tam

chodí uniformovaní lidé, kteří nejsou od policie a ptají se na ni, kde je a jak je možné se s ní spojit. Následně uvedla, že šlo o lidi v civilních oblecích a nikoli v uniformách. O tom si volala se sousedkou v červnu 2020. K dotazu žalovaného uvedla, že její rodinní příslušníci na Ukrajině žádné problémy nemají. Nejvíce se bojí, že ji na Ukrajině zavřou. Aktuální zákon o karanténě, podle kterého musí na 14 dnů pobývat na jednom místě a být k dispozici, ji přiměl k podání žádosti o azyl. Neví, jaký trest by jí hrozil. Z její strany by někdo odsouzen naposledy asi v roce 2016. Konkrétní důvod jí znám není. Dříve o azyl nežádala, protože otázka jejího pobytu nebyla dříve tak palčivá. Mohla bydlet kdekoli na Ukrajině, ale o tuto možnost ji nyní připravili, jelikož nyní kvůli koronaviru je možné pobývat pouze v místě bydliště a docházet zde na polikliniku. Proto by pro ni bylo těžší se vyhýbat státním orgánům a navíc lidé vracející se ze zahraničí jsou více kontrolováni. Její práce korespondentky spočívala v tom, že sbírala spíše nějaké materiály, ze kterých potom redakce dělala články. Nejednalo se o pravidelnou činnost, ale spíš, když byla nějaká konkrétní akce. Oprávnění k pobytu na území České republiky měla do 16. 11. 2020, kdy současně požádala o azyl, a tudíž je zde legálně, když nedostala žádné vyhoštění nebo něco takového. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, jen kamarády. Co se týče dokladů ke svým tvrzením, uvedla, že má pouze průkaz korespondenta vydaný redakcí X. Nic jiného nemá.

13. Z písemnosti označené jako „Ukrajina, informace OAMP, 25. dubna 2020“ se podává Ukrajina jako bezpečná země s výjimkou části Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, kterýžto je ovšem fakticky včleněn do Ruské federace. Z písemnosti ze dne 8. srpna 2020 označené jako „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ vyplývá závěr, že Ukrajina splňuje s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznam bezpečných zemí původu.
14. Z předvolání ze dne 2. 12. 2020 vyplývá, že žalobkyně byla předvolána k seznámení se s podklady rozhodnutí na den 3. 12. 2020. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 3. 12. 2020 porízeného žalovaným pak vyplývá, že se žalobkyně s podklady rozhodnutí seznámila a byla jí dána možnost navrhnout jejich doplnění a vyjádřit se k nim.
15. Žalovaný dne 27. 1. 2021 vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, když vyšel z toho, že Ukrajina je s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti obecně zemí bezpečnou a žalobkyně jsa původem z bezpečné Dněpropetrovské oblasti neprokázala žádnou konkrétní hrozbu či nebezpečí, které by jí v zemi původu hrozily.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

17. Soud k projednání věci nařídil k výslovné žádosti žalobkyně ústní jednání, jehož se žalobkyně osobně nakonec neúčastnila.
18. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a procesních návrzích. Co se týče důkazních návrhů, nebylo žádným z účastníků nad rámec obsahu správního spisu navrhováno doplnění dokazování. Zástupcem žalobkyně byla nad rámec žaloby doplněna žalobní tvrzení spočívající ve víceméně povšechném odkazu na aktuální napětí panující ve vztazích mezi Ukrajinou a Ruskou federací a na ně navazující různorodá opatření některých států zaměřená na pobyt či zamýšlený pobyt svých občanů na Ukrajině. K těmto tvrzením nebyly ovšem zástupcem žalobkyně navrženy žádné důkazy.
19. Soud tak po zohlednění skutečností, které vyplynuly toliko z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících předpisů.
20. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu: „*[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“
21. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu: „*[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
22. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela odpovídající jeho výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného soud neshledal chybným.
23. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
24. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
25. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině přesto opatřil i další podklady, jejichž výčet uvedl zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí. Konkrétně vycházel z Informace OAMP MV ČR Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020 a Informace OAMP Ukrajina – situace v zemi ze dne 25. 4. 2020. Na základě zjištění z uvedených podkladů žalovaný potvrdil, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi se stabilním demokratickým parlamentním zřízením a pluralitním systémem. Žalobkyně pochází z Dněpropetrovské oblasti, která je plně pod kontrolou

ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země a návrat žalobkyně do ní je zcela bezpečný.

26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádosti osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
27. Žalobkyně při pohovoru vedeném žalovaným celkem poměrně obsáhle uvedla, čeho všeho se na Ukrajině bojí. Současné však jí uváděné skutečnosti nevzbuzují dojem, že by vůči ní měly státní orgány na Ukrajině postupovat jakkoli nestandardně. Soudu se naopak zdá dost dobře pochopitelné, pokud je žalobkyně předvolávána v souvislosti se svojí účastí na akcích typu X či X. To ještě bez dalšího nemusí svědčit o nedůvodném pronásledování žalobkyně či o tom, že jí hrozila nějaká vážná újma. Žalobkyní zmíněná četnost různých předvolání rovněž bude patrně souviset s tím, že vzhledem k jejich nepřebírání příslušné orgány přistoupily k opakovaným pokusům o doručení. O skutečných obavách žalobkyně nesvědčí příliš ani to, že si předvolání nepřebírala a ta převzatá až na jednu výjimku ani nečetla. Rovněž tak případná omezení v souvislosti s pandemií nemoci Covid-19 nemohou objektivně svědčit hrozbě žalobkyně, neboť takováto či obdobná opatření jsou přijímána plošně prakticky ve všech zemích a není žádný důvod se domnívat, že by na Ukrajině byla zneužívána k pronásledování či nedůvodnému zadržení tzv. nepohodlných osob. Ostatně sama žalobkyně uvedla, že do České republiky nevycestovala s úmyslem žádat o azyl, což by bylo lze očekávat, pokud by žalobkyně měla skutečné obavy ze svého pronásledování. Okolnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala bezprostředně po skončení jejího oprávněného pobytu na území České republiky, pak dává její skutečné motivaci jasné obrysy. Zdejší soud proto musí souhlasit s žalovaným v tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení nijak neprokázala, že by Ukrajinu v jejím konkrétním případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi.
28. Jakkoli soud věří, že se žalobkyni v České republice a zejména pak v Praze líbí, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení potřebných pobytových záležitostí, k čemuž žalobkyně zřejmě směřuje. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů

cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem a nikoli prostřednictvím mezinárodní ochrany.

29. Pokud pak jde o samotný obsah žaloby, nelze nevidět, že tato je na samé hranici projednatelnosti. Prakticky jediným žalobním bodem je námitka spočívající v tvrzení o procesní vadě založené tím, že žalovaný údajně neumožnil žalobkyni seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Tato námitka ovšem důvodná není, neboť ve správním spise žalovaného je obsažen protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 3. 12. 2020, ze kterého se podává, že žalobkyně s podklady rozhodnutí seznámila a vyjádřila se k nim, byť se jedná o vyjádření stručné. Z předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 2. 12. 2020 se pak podává, že žalobkyni byl sdělen termín, ve kterém se může s podklady rozhodnutí seznámit. Z žádného dokladu pak nevyplývá, že by žalobkyně namítala nedostatek času na seznámení se s podklady rozhodnutí či na vyjádření se k nim. Nadto mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním napadeného rozhodnutí uplynula dostatečná doba, ve které se případně žalobkyně mohla ještě vyjádřit k podkladům rozhodnutí dodatečně.
30. K těm tvrzením, která žalobkyně prostřednictvím svého zástupce nově uplatnila až při samotném soudním jednání, soud uvádí tolik, že k nim nemohl nijak přihlédnout s ohledem na to, že nebyla dostatečně konkrétní ve vztahu k nutnosti prokázat, že v případě žalobkyně již není možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně také k prokázání těchto nových tvrzení neoznačila žádný důkaz, tudíž zůstala neprokázána. Zde je třeba zdůraznit, že soud nemůže při svém rozhodování brát v úvahu konkrétními důkazy nepodložené a toliko při soudním jednání ústně parafrázované zprávy ze sdělovacích prostředků.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. února 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce